

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4714/2022
08.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Горан Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 162/22 од 18.03.2022. године, у седници одржаној 08.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 162/22 од 18.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 162/22 од 18.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2246/2020 од 22.09.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 09.08.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио у периоду од 10.04.2014. године до 30.04.2021. године, укупан износ од 2.022.390,44 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остваривао за период од 01.01.2014. године до 10.04.2014. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужена да му исплати законску затезну камату на износ од 15.374,77 динара, за месец април 2014. године за период од 24.05.2014. године закључно са 14.06.2014. године. Ставом петим изреке,

обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 181.100,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 162/22 од 18.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање накнаде штете запосленом, због престанка радног односа, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, а код утврђења да надлежни орган тужене није поново одлучио о радном статусу тужиоца након што је управни суд поништио решење о његовом престанку радног односа. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примењених одредаба чланова 164 и 191. Закона о раду и чланова 154. став 1. ЗОО. Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе. Битне повреде поступка на које се позива ревидент нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 11.09.2020. године тужилац је тражио да се тужена обавезе да му накнади материјалну штету на име разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би остварио у спорном периоду са каматом. У тужби је била означена вредност предмета спора на износ од 900.000.00 динара. Поднеском од 09.08.2021. године тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 2.202.803,68 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић